

РЕШЕНИЕ

№ 3566

гр. София, 03.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разглежда дело номер **12530** по описа за **2019** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. § 4к, ал. 6 от ПЗР на ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационни жалби от Роза Г. А. чрез процесуалния си представител адв. Е. Х. и М. Т. В., Д. И. Р., В. И. В. в качеството им на наследници на И. В., чрез адв. С. В. срещу Решение № 39372 от 13.02.2019 г., постановено по гр. д. № 19590/2014 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, I-во ГО, 36-ти състав, с което е отхвърлена жалбата на И. Г. В. против Заповед № РД-15-025/17.02.2014 г. на Областен управител на област С. - град, издадена на основание § 4к, ал. 6 от ПЗР на ЗСПЗЗ, чл. 28б, ал. 8 от ППЗСПЗЗ, в частта , с която е одобрен План на новообразуваните имоти в землището на [населено място], район "Нови Искър", Столична община, в частта относно имоти по ПНИ № 5975.36, № 5975.26, одобрени с посочената заповед на областния управител на област С.-град.

Касаторът Роза Г. А. иска отмяна на съдебното решение като неправилно и необосновано, издадено в противоречие на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Моли съда, алтернативно делото да бъде върнато за ново разглеждане. Претендира разноски за две съдебни инстанции.

Касаторите М. Т. В., Д. И. Р., В. И. В., в касационната си жалба молят решението като неправилно да бъде отменено. Твърдят, че проведената анкета по реда на чл. 18б от ППЗСПЗЗ е извършена в противоречие на материалния закон. Визира се, че по

отношение на имот № 5978.25 не е било отразено Решение № 40001/08.05.1996г. на ОСЗ „Нови Искър“, с което е признато право на собственост на И. В.. Претендира разноси за две съдебни инстанции. В съдебно заседание чрез адв. В. поддържат жалбата, като допълва, че районният съд неправилно е възприел и обсъдил в мотивите си заключението на вещото лице.

Ответникът по касация - Областен управител на Област С. –град, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Заинтересованите страни Б. В. С., Столична Община район „Нови Искър“, С. И. Г., А. И. К. не изразяват становище по спора.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

Административен съд - София град, XIX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК от надлежната страна, в законоустановения срок, при наличието на правен интерес, поради което същите са ДОПУСТИМИ за разглеждане.

Разгледани по същество жалбите са неоснователни.

В производството пред районния съд е установено, че от представени удостоверения за наследници изх. № 949/05.07.2005г., изх. № 1275/08.11.2004г., изх. № 412/14.03.2012г. е И. В. внук на Е. В. Т. починала на 08.11.1971г. – е наследник по закон, заедно със сестра си Роза А.. Е. Т. е оставила след смъртта си още законни наследници – И. Г. и Е. С.. И. Г. е починал в хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд на 13.04.2016г., като с определение от 23.06.2016г., съдът е конституирал като заинтересовани страни наследниците му Надежда Г., С. Г. и А. К..

Със заявление вх. № 03210/13.01.1992г., подадено от Е. С. и представени удостоверение от 28.IX.1946г., удостоверение 12.X.1950г. и извлечения от емляния регистър на [населено място] от 1929г., с решение № 40001/08.05.1996г. на наследниците на Е. Т. е признато правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на имота, представляващ нива с площ от 5 дка в местността „Б.“, за който изрично е отбелязано, че е разположен в територии по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ като възстановяването на правото на собственост следва да се извърши по реда на чл. 28 ППЗСПЗЗ и имотните граници следва да се определят въз основа на влязъл в сила план на новообразуваните имоти по чл. 28, ал. 9 от ППЗСПЗЗ.

Във връзка с процедурата по изготвяне на помощен план и ПНИ за местността „Б.“, през 2010г. е проведено анкетиране на собствениците на имоти, попадащи в терена по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ в [населено място] (т. 2 от протокол № 1.2/03.02.2011г.). Отбелязано е, че от представените по делото кадастрален регистър на недвижимите имоти към ПНИ за м. „Б.“, за поземлен имот № 11884.5975.36, с площ от 3303,00 кв. м., и поземлен имот с № 1184.5975.26, с площ от 741.00 кв. м., няма данни за вида на правото и същите са с неустановена собственост.

В производството пред СРС е бил приложен и протокол № 2.1/20.11.2013г. относно разглеждане на писмени искания и възражения по помощен план и ПНИ, изработен на основание § 4к, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ във връзка с чл. 28 от ППЗСПЗЗ за обекти в район „Нови Искър“, като видно от съдържанието му от страна на И. В. не са

направени възражения по изработения ПНИ във връзка с процесните имоти с номера: № 5975.36, № 5975.26 и № 5975.25 като последният е бил заявен и приет като собственост на наследниците на Х. М..

В производството пред районен съд е допусната и приета съдебно-техническа експертиза. От констатациите на експертизата, са установени следните релевантни факти: За ПНИ в землището на [населено място], община „Нови Искър“, област С.-град, одобрен със Заповед № РД-15-025 от 17.02.2014 година, издадена от Областния управител на Област С., в частта му относно процесната територия в местността „Б.“, е била проведена процедура по изработване, обявяване и разглеждане на постъпилите възражения. СРС е констатирал, че експертизата не намира противоречия помежду графичната част в ПНИ в землището на село „В.“ одобрен със Заповед № РД-15-025 от 17.02.2014 година, издадена от Областния управител на Област С. с изисквания по ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ.

Пред СРС са приложени писмени доказателства – удостоверение от 28.IX.1946г. и удостоверение 12.X.1950г. и извлечения от емлячния регистър на с. „В.“ от 1929г., като вещото лице е дало заключение, че не може да се произнесе категорично за пълната идентичност на процесните имоти и тези, за които на наследодателя на И. В. с решение № 40001/08.05.1996г. на ПК е признато правото на собственост върху нива с площ от 5 дка с местонахождение в местността „Б.“, землището на процесното село. Констатирано е, че имотът в местността „Б.“, в землището на селото, внесен в ТКЗС със заявление декларация с вх. № 17 от 16.01.1958 година и приет с протокол № 6 от 11.XI. 1958 не е бил описан индивидуално, а се е включвал в общия указан размер обработваема земя. Първоинстанционният съд е приел, че от 1958 година липсва графичен материал, по който да могат да се анализират техническите данни на същия имот. Съществува само косвена описателна информация в емлячните регистри 1929 година, в които на страница № 59 са изброени земите, принадлежали общо на съпруга на Е. Т. и брат му. За имота в местността „Б.“ е указана само обща площ от 10дка. Съобразно представената експертизата, СРС приема, че тъй като към момента на издаването на посоченото признавателно решение все още не е бил изготвен помощен план за местността „Б.“, изобразяващ имотите преди образуването на ТКЗС и ДЗС, не е бил уточнен реалният териториален обхват на предвидения за възстановяване в реални граници поземлен имот, поради което няма налична комплектована скица към решението. Прието е, че неодобрения кадастрален план на местности в планоснимачен район „Нови Искър“ и разписния списък към него от 1986 година са изобразени имотите, както са били налични на място и владени от ползватели след раздаването на терени за самозадоволяване по силата на 21-во ПМС. Пред СРС, вещото лице прави заключение, че процесната територия в местността „Б.“, според заявления от И. В., обхват за нивата включва имоти с номера: № 487 без записан собственик; № 488 с указан собственик Н. Д. (допълнителен запис през 1998 година.) и част от № 552 с указан собственик Б. Д. (допълнителен запис през 1998 година). В помощния план за местността „Б.“, изобразяващ имотите преди образуването на ТКЗС и ДЗС в процесната зона са се намирали общо 13 броя стари земеделски места без записано име на собственик в таблицата към помощния план – девет броя (с номера: № 302*, № 304*, № 305*, № 307*, № 308*, № 309*, № 310*, № 310*, № 311* и № 313*) с обща площ от 4,739 декара и четири броя (с номера: № 315*, № 316*, № 318* и № 318*) с площ от 2,671 декара. В представената експертиза пред първоинстанционния съд се уточнява, че имотите, посочени като собствени на Е. М.

съставляват поземлени имоти със сегашни номера: № 5975.36, № 5975.26 и част от № 5975.25, като първите два са без записан собственик, а третият е записан на Х. М. по таблицата към плана на новообразуваните имоти. Въз основа на констатациите на вещото лице, че сравнение между имотите, съгласно помощния план изобразяващ имотите преди образуването на ТКЗС и ДЗС може да се направи единствено спрямо данните, съдържащи се в удостоверение № 2876 от 12.10.1950 година, издадено от Световрачански общински народен съвет, [населено място] – С. и че информацията от последното не е достатъчна за точното идентифициране на имота към момента като СРС е достигнал до извод, че посоченото не е достатъчно имотът да бъде идентифициран на място. Районният съд е заключил, че при съпоставка на сегашните съседи, по помощния план за местността „Б.“ (изобразяващ имотите преди образуването на ТКЗС и ДЗС) е налице съвпадения по две страни („дол“ в югоизточна посока) и Т. В., вероятно е наследник на брата В. Т. (от югозапад), но е налице разлика на североизток, доколкото в удостоверението е посочен С. Й., а понастоящем е Х. М..

При тези обстоятелства СРС, е отхвърлил жалбата на И. В. с мотиви, че Заповед № РД-15-025/17.02.2014 г. на Областен управител на област С. – град е издадена от компетентен орган, в предвидената за това писмена форма, като е спазена процедурата по издаване на акта и по съобщаването му на заинтересованите страни, като същият е обявен в ДВ, в един национален и един местен всекидневник. Прието е, че административният орган е спазил процедурата по изготвяне и одобряване на плана на новообразуваните имоти, като в регистъра към него правилно е отразил легитимираните като собственици лица, доколкото същият няма задължение да отразява в ПНИ имоти, които не са идентифицирани и за които не е установено дали попадат териториалния обхват на ПНИ. Имотът не е отразен в стар кадастрален или нов помощен план. Имотът не е бил идентифициран реално при изготвяне и одобряване на ПНИ, при липса на реални граници и отразяване в кадастрален план, които да мога да бъдат установени по реда на § 4к, ал. 3 от ПЗР на ЗСПЗЗ, чл. 13а от ППЗСПЗЗ, включително и чрез анкетиране / чл. 28, ал. 3, т. 3, във вр. чл. 18б ал. 2 от ППЗСПЗЗ/. Съобразно изложеното, СРС е заключил, че жалбоподателят се легитимира като собственик на земи в местността „Б.“, но същото не представлява титул за собственост конкретно за претендираните имоти с № 5975.36, № 5975.26.

СЪДЪТ намира постановеното решение на районен съд за правилно. Настоящата касационна инстанция приема, че при разглеждане на делото, СРС не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила и е извършил правилен анализ на писмените доказателства, събрани и приети в процеса.

Споделят се изцяло доводите на СРС относно заключението, че за да бъде възстановено правото на собственост на земеделски имоти на бившите им собственици или на техните наследници с план на новообразуваните имоти, тези земи следва да са разположени в територии по параграф 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Предвид факта, че в такива територии следва да се нанесат и имотите на ползватели, на които по един от предвидените от законодателя начини правото на ползване се е трансформирало в право на собственост, в решенията на колективния орган по поземлената собственост по чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ само се признава правото на собственост на наследниците на бившия му титуляр, но то не се възстановява реално с този акт, поради което и в него не се определя точното местоположение на имота – не се посочват неговите граници, съседи. Възстановяването в тези случаи се извършва

по реда на чл. 28 ППЗСПЗЗ, т. е. границите на имотите, които се възстановяват на бившите собственици, се определят с плана на новообразуваните имоти, въз основа на който и след влизането му в сила се издава заповед на кмета на общината по § 4к, ал. 7 от ПЗР на ЗСПЗЗ, във вр. с чл. 28а ППЗСПЗЗ, с която реално се възстановяват имотите, правото на собственост, за които е признато с решение на поземлената комисия, съответно общинска служба по земеделие.

Настоящата инстанция намира за неоснователно възражението от страна на касатора Роза А. за нарушение на чл.28, ал.3, т.1 и т.3 от ППЗСПЗЗ. Видно от разпоредба на чл.28 от ППЗСПЗЗ, за установяване на границите на имотите преди образуване на ТКЗС и ДЗС могат да се използват всички информационни източници - аерофотоснимки, фотосхеми, фотопланове, кадастрални планове, комасационни планове и други графични материали и данни, като изброяването е примерно, а не изчерпателно. При липса на информация за границите на имотите в тези източници, данните се набират с анкети, при посочени в правилника условия и ред. В този смисъл са съответно нормите на чл. 28, ал. 2 от ППЗСПЗЗ, която конкретизира данните, които следва да съдържа помощния план, съответно ал. 3, която посочва въз основа на кои източници се установяват границите на имотите, съществували преди образуването на ТКЗС и ДЗС - тези по § 4к, ал. 3 от ЗСПЗЗ - чл. 28, ал. 3, т. 1 от ППЗСПЗЗ. При липсата на информацията по т. 1 и 2 на същия текст, се извършва анкетата по реда на чл. 18б, ал. 2 от ЗСПЗЗ. Анкетата по чл. 18б, ал. 2 ППЗСПЗЗ - т. е. по чл. 28, ал. 3, т. 3 от същия правилник е информационен източник, от който могат да се извлекат данни за местонахождението на земеделските земи. Съгласно чл.18б ал.2 пр.2 ППЗСПЗЗ: Уточняването се извършва по реда на чл. 18д, ал. 4, 5 и 6 в присъствието на не по-малко от 50 на сто от собствениците или на техните наследници. Присъствието се документира с подписите на лицата. Имотите се разполагат в картата, като се запазват тяхната площ и местоположение съгласно решенията на общинската служба по земеделие, без да се спазва предишната им форма. Видно от приложените протоколи /л.16 от дело № 19590/2014бг. на СРС/ касационната инстанция намира, че процедурата по чл. 18б, ал. 2 ППЗСПЗЗ е спазена. Съгласно чл.18б ал.3 от Правилника: Имотите на неявилите се собственици или техни наследници по ал. 2 се разполагат съгласно решенията на общинската служба по земеделие в същата местност върху незаети места. При липса на посочени в признавателните решения на ПК граници и липса на стари КП, е имало необходимост от установяване на правата посредством анкета. По делото пред СРС не са ангажирани доказателства И. В., да се е заявил като собственик, участвайки в процедурата по анкетиране по реда на чл. 28, ал. 3, т. 3 от ППЗСПЗЗ, нито същият да е изложил възражения. Въз основа на резултатите от проведеното анкетиране е изготвен помощен план и план на новообразуваните имоти, приети от назначена от областния управител със заповед № РД-15-095/02.06.2010 г. комисия в изискуемия от чл. 28б, ал. 2 ППЗСПЗЗ състав. Така съставените планове отговарят на изискванията на техническото задание, изготвено от техническата служба към общината, респ. на разпоредбите на ЗУТ и актовете по прилагането му относно обособяването на отделните имоти, както и на благоустройствените изисквания на чл. 28, ал. 5, ал. 8 и ал. 9 ППЗСПЗЗ като същото се потвърждава от заключенията на СТЕ в първоинстанционното производство. В законоустановения срок жалбоподателят И. В. не е упражнил правото си да подаде писмено възражение срещу ПНИ. Окончателният проект на ПНИ е одобрен с оспорената заповед на областния управител на област С.-град,

Процесните имоти не следва да бъдат нанесени в ПНИ и жалбоподателите вписани като собственици, тъй като същите не са съществували в реални граници преди образуване на ТКЗС, поради което и не могат да бъдат идентифицирани. Видно от представена съдебно-техническа експертиза, след извършена проверка и преглед на доказателствата не е могло да се определи идентичност на процесните имоти и тези имоти с признато право на собственост на наследниците на И. В. с решение №40001/08.05.1996г. на ПК. В тази връзка СЪДЪТ намира за неоснователни изложените в касационната жалба по отношение на М. В., Д. И. Р., В. И. В. твърдения, че районен съд не е обсъдил представените писмени доказателства с решение №40001/08.05.1996г. по чл.18ж, ал.1 от ППЗСПЗЗ.

Неоснователни са доводите на процесуалния представител на касаторите –адв.В. относно това, че районният съд неправилно е възприел и обсъдил в мотивите си заключението на вещото лице. СТЕ по делото установява, че от наличните документи и направени справки, не е достатъчно имотът да бъде идентифициран на място, като в съдебно заседание вещото лице уточнява, че евентуално извод за това може да се направи единствено въз основа на косвени и ограничени данни, че все пак имотът е съществувал предвид факта, че м. „Б.“ е малка по площ. Видно от изготвената СТЕ за местността „Б.“ в с. „В.“ не е бил съставен кадастрален план от преди образуване на ТКЗС през 1957г. и няма ясни данни за съществуващи аерофотоснимки, фотосхеми или други графични материали въз основа, на които да се определят границите на имотите като в проведената анкета на собственици и наследници по реда на чл.18б, И. В. и заинтересованите страни не са взели участие, нито са упражнили правото си да подадат възражение в законоустановения срок срещу ПНИ.

С оглед гореизложеното не се и споделят доводите в жалбата на тези касатори. Не може имотът да се идентифицира само с една граница /дол/ и площ. В тази насока правилно СРС, както и настоящият състав се позовава на изводите на вещото лице. Не се споделя и довода в жалбата, че съдът следва да разшири съдебния контрол и по отношение на посочените в жалбата актове и да констатира тяхната нищожност, тъй като предмета на производството се определя от жалбоподателя и същият конкретно е само един- заповед №РД-15-025 от 17.02.2014г. касателно процесните имоти.

По отношение на изложените доводи относно имот №5975.25 от същите касатори, то настоящата инстанция намира, че в производството не могат да се разрешават спорове за собственост, а въз основа на представените доказателства за

призната вече собственост, следва единствено да се направи проверка дали записването в регистъра на собствеността към ПНИ, одобрен с обжалваната заповед, е извършено в съответствие с представения титул за собственост. Съдът проверява само верността на отразените в него данни съобразно представените доказателства и не решава обективирания в това производство спорове за собственост. След установяване по съответния ред на правата на собственост, лицата могат да поискат изменение на влезлия в сила план на новообразуваните имоти на посоченото основание - § 4к, ал. 8, т. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ. Съобразно изложеното законодателят е предоставил възможност на жалбоподателите да разрешат спора си в рамките на общото исково производство, след което ПНИ да бъде изменен, ако съгласно решението по вещноправния спор ПНИ не отразява действително притежаваните права.

С оглед на гореизложеното, настоящата инстанция намира, че ПНИ в обжалваната част е съобразен с всички данни, включително анкетните такива, следователно е съставен при спазване изискванията на чл. 28, ал. 3, т. 3 ПП ЗСПЗЗ и на чл. 18б, ал. 2 ПП ЗСПЗЗ, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ответникът претендира юрисконсултско възнаграждение и предвид изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 4 ГПК, вр. чл. 144 АПК, същото следва да му се присъди. При определяне на размера на възнаграждението за юрисконсулт, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100, 00 лв. Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, XIX-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 39372 от 13.02.2019 г., постановено по гр. д. № 19590/2014 г. по описа на Софийски районен съд, I-во ГО, 36-ти състав, с което е отхвърлена жалбата на И. Г. В. против Заповед № РД-15-025/17.02.2014 г. на Областен управител на област С. – град.

ОСЪЖДА Роза Г. А., М. Т. В., Д. И. Р. и В. И. В. да заплатят на областната администрация на област с административен център [населено място], направените по делото разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.